

ELIOTT DE RAAF

Joris Denoo

(3, 7, 21, 28, 39, 42, -5-)

Korte inhoud

Terwijl de redactieleden van magazine AHA! vergaderen in café De Norman, steelt een getemde raaf een winnend loterijbriefje van een oude vrouw en vliegt ermee weg. Op hetzelfde ogenblik hebben ergens in een stadsparkje Gwenny en Arne ruzie ...

Het hiernavolgende ongelooflijke maar waargebeurde verhaal speelde zich af in de stad Maranga. Het is een geheim verhaal, dat maar door enkelen gekend is. Die hebben niet echt zin om het door te vertellen. Ze hebben ook liever dat anderen er hun mond over houden. Om de betrokken mensen te beschermen, gebruiken we schuilnamen. Ook de naam van de stad is uitgevonden. Maar voor het *hoofdpersonage*, de raaf, hebben we de echte naam gebruikt. Het is de naam die hij al veel vroeger gekregen had, en die zijn baas ook elf jaar lang gebruikte.

'Arne, 't is wél waar: je hebt die gedichten ook aan Fiene gegeven om te lezen! Ik weet het wel! Ze heeft het me zelf ...'

'Welja, dat mag toch, Gwenny? Vind je dat nu zo erg? Je bent ...'

'Maar je zei dat ze alleen voor mij bestemd waren! Weet je dat dan niet meer?'

'Eh ... ik mag daar toch mee doen wat ik wil! Het zijn mIJn gedichten, hé. En jij was de eerste die ze mocht lezen.'

'Je had beloofd dat alleen ik ze mocht zien.'

'Ja ...'

'Mooie belofte, Arne Vos!'

'Maar ik heb toch ook gezegd ...'

‘Nu kan je zeggen wat je wil, hé!’

‘En jij bent hartstikke jaloers, Gwenny Vandaele! Fiene is toch ook jouw vriendin? Of is het misschien ...’

‘Jaja ... mooie vriendin. Stomme gedichten. Nu weet ze ... Nu denkt ze ... Er staan toch dingen over mij in, hé?’

‘Ah! Nu zijn mijn gedichten plotseling stom, hé!? Zal ik je eens ...’

‘Maar ZIJ heeft daar toch niks mee te maken?! Ik wil ...’

‘Zal ik je eens wat ...’

‘t Is proper, hoor! Je bent echt bedankt, dichtertje van mijn voeten! En geef je mijn geheime briefjes aan jou dan ook aan anderen door!’

‘Ja, als het zo zit ... Dan ...’

‘Eigen schuld, dikke bult. Kijk: je wordt helemaal rood.’

‘Ik ...’

‘En doe maar veel groeten aan Fiene! Pff ...’

‘Jaloerse trut.’

‘Wat je zegt, ben je zelf!’

‘Zeg, nu is ‘t genoeg, hé!!’

Een grote zwarte vogel *wiekte* door de blauwe lucht, hoog boven het stadsperkje niet ver van de Moeskopperijstraat. Dat merkten de twee jonge ruziemakers niet. In zijn bek voerde hij een stukje papier met zich mee. Arne en Gwenny werden volledig in beslag genomen door hun gekrakeel en gekibbel. En dat werd alsmaar erger ...

In de boeken over onze inktzwarte gevederde vrienden staat geschreven dat de laatste raaf die in onze streken broedde, gesignaleerd werd omstreeks 1919. Tja, waarschijnlijk was dat dan een slimmerd of een geluksvogel die de Eerste Wereldoorlog overleefd had. Je had veel andere pechvogels in die tijd, onder de mensen en onder de dieren. Maar ja: de mensen geloven eigenlijk alleen maar wat ze met het blote oog kunnen zien. Of wat in de boeken en in de kranten staat. De laatste raaf? Het ravenvolkje was gedurende de rumoerige twintigste eeuw zo slim geweest zich terug te

trekken op voor mensen onzichtbare en onbereikbare plaatsen, bijvoorbeeld in het zuiden van Engeland. In te veel oorlogen sneuvelden immers te veel vogels door verdwaalde kogels. Raven zijn slimme dieren. Dus besloten ze zélf verdwaalde vogels te worden. Een enkele raaf, een *nazaat* van die raaf uit 1919, verliet na verloop van tijd het Engelse zuiden. Hij zocht in alle stilte het gezelschap op van een begrijpende ziel in een mens van goede wil op het vasteland. Zo haalde Eliott de raaf zelfs de 21e eeuw. Ooit landde hij in de tuin van Oude Engel, in Maranga.

‘Jandorie!’ zei die verrast.

‘Nee, Eliott!’ kraste de vogel. ‘Eliott!’

En al gauw werd de linkerschouder van Oude Engel zijn vertrouwde thuis-haven, nu al elf jaar lang. Weer of geen weer, ziek, ziekjes of gewoon gezond: Eliott was altijd welkom bij Oude Engel. De vrienden van zijn baas werden ook zijn vrienden. Hij leerde zelfs wat spreken, want tot dan toe kon hij alleen zijn eigen naam krassen. Na een tijd kende Eliott ook de getallen tot twintig, enkele namen, een paar scheldwoorden en bevelen.

AHA!, het veelgelezen *magazine* uit Maranga, had natuurlijk al eens een reportage gewijd aan de knappe, roetzwarte vogel. Oude Engel was er immers de hoofdredacteur van. Eliott werd zelfs zo’n beetje de *mascotte* van AHA! Dertigduizend mensen hadden al zijn foto gezien en kennisgenomen van zijn bijzondere gaven. Op die foto pronkte Eliott apetrots op de linkerschouder van de hoofdredacteur. En die beweerde in het interview dat de grote zwarte vogel slimmer was dan veel mensen. Een fabeltje? Mm ...

Maranga was de hoofdstad van het vlakke land langsheen het Duivelslint. Dertig kilometer westwaarts lag de zee. Het Dui-velslint, een polderrivier, verbond Maranga met de zee. Achter dit lage land van schorren, slikken, kreken en rietpluimen was Maranga de eerste echte grote stad in het binnenland. Daartussen had je een handvol dorpen en veel drassigheid. Aan de kust lagen er wat stadjes met schreeuwende meeuwen en

dagjestoeristen, vooral in het seizoen waarin een stralende zon soms als een eierdooier in de lucht dobberde.

De kou rook naar grijs, maar de lucht zag blauw als wintermelk toen AHA!-*hoofdredacteur* Oude Engel zin kreeg in een lekker bord erwtensoep. Waar moest je daar anders voor zijn dan in café De Noorman op het Minneplein in Maranga? Nergens vond je betere erwtensoep. Het was een streling voor het gehemelte op een mooie winterdag als deze.

'Dag Otto, erwtensoep graag,' groette Oude Engel. Hij wreef met zijn linkerhand de allerlaatste haren op zijn schedel plat. De patron van De Noorman knikte.

'En voor Eliott graag twee stukjes oude kaas.'

Otto glimlachte naar de pikzwarte raaf op de linkerschouder van de hoofdredacteur.

'Kaasje! Kaasje!' kraste de vogel. 'Haast je! Haast je! Twee kaasje! Twee kaasje!'

'Juju, ik rep me al, pluimvee!' riep Otto vrolijk. O, hij kende zijn donderdagklanten zo goed. En zij hem. Niemand zou het bijvoorbeeld vreemd gevonden hebben dat hij tegen een vogel praatte.

Het was nog rustig in café De Noorman. Een onbekende jongeman aan een tafeltje tegen de muur klapte zijn laptop open en begon ijverig te tokkelen. De oude vrouw aan het venster die elke voormiddag twee whisky's dronk, bladerde ingespannen door een bundeltje lottobiljetten. Er lag ook een krant voor haar op haar tafeltje. Om de haverklap zette ze een leesbrilletje op haar neus, om dat dan drie seconden later er weer van te plukken. Haar haar was in een grappig knotje achter op haar hoofd samengebonden.

'Haasje-repje!'

Even keek ze verstrooid op.

'Snavel dicht, ongedierte', mompelde Oude Engel, terwijl hij even opzij gluurde naar zijn linkerschouder. 'Gedraag je, of baas Otto gooit je buiten.'

'Krr.'

De soep en de kaas kwamen eraan. De vogel en de man verdiepten zich in spijs en drank. Patron Otto ging gedachteloos op zijn tapkranen leunen, met een half oor luisterend naar een klassiek stuk op radio Klara. Het was donderdag 28 februari, 1 minuut voor 10. Oude Engel keek op zijn horloge. Witte Merel kon nu elk ogenblik opdagen. 'Zo tegen *tienen*,' had ze gezegd. Dat was een overbodige mededeling geweest: Witte Merel kwam elke donderdag op hetzelfde tijdstip naar café De Noorman voor de wekelijkse redactievergadering van AHA! Het kantoortje van het magazine was te klein voor zoiets. En De Noorman was natuurlijk ook een stuk gezelliger.

Elf jaar lang was Witte Merel de zangeres geweest van de rockgroep ACE. Niet zonder succes. Daar kwam heel plotseling een eind aan toen de *voltalige* groep tijdens een fotosessie door de plankenvloer van de Duivelsmolen zakte. Iedereen en alles viel met oorverdovend gekraak ettelijke meters naar beneden: de groepsleden, de fotograaf, zijn assistente, het materiaal. Dankzij die foto's werd de groep ACE heel even echt beroemd, maar met de muziek en de optredens was het helemaal afgelopen. Twee van de vijf groepsleden hielden aan de val blijvende letsels over, en de basgitarist overleefde het zelfs niet. Voor Witte Merel viel de ramp nogal mee, na de ellende van twee operaties en een lange *revalidatie*. De fotograaf werd zelfs haar vaste vriend. Ondertussen gooide ze het over een andere boeg. Ze begon te schrijven: gedichten, reclameteksten, artikels over muziek en theater. (Ook alle ACE-songteksten die ooit voor de Duivelsmolen-crash op alle 115 ACE-concerten meegebruld werden, waren van haar hand). Witte Merel verwisselde dus de micro en de versterker voor de balpen en de laptop. Al vlug werd ze opgemerkt door Oude Engel. Hij nam haar op in de redactie van AHA!, het magazine voor Maranga en omgeving. AHA! was tegelijkertijd gezellig ouderwets en modern. De meeste Marangezen voelden zich thuis in het blad. Er was voor elk wat wils. Het verscheen elke vrijdag, dus was het hard werken geblazen. De oplage bedroeg 34 000 exemplaren. Dat was

goed voor een middelgrote provinciestad met 77 000 inwoners. Door de abonnementen en dankzij reclame-inkomsten hield AHA! het al vijftien jaar lang vol. Toch was het voor Oude Engel en zijn redactieploeg moeilijk om het hoofd boven water te houden. De papierkosten gingen elk jaar weer naar omhoog. Er was ook concurrentie van kranten en gratis advertentiebladen.

Vandaag, donderdag 28 februari om 10:30, kwam nieuweling Zwart Hart zich aanbieden als kersvers lid van de AHA!-redactie. Dat zou gebeuren rond de vertrouwde ronde tafel in café De Noorman, waar Witte Merel klokslag 10:00 de deur openduwde, zoals elke week. Mick Mauser, haar vriend én fotograaf voor onder andere AHA!, kon er nog niet bij zijn omdat hij eerst naar een *persconferentie* moest.

Jaren geleden, in de vorige eeuw nog, zat Zwart Hart in de gemeenteraad van Maranga. Hij was zo'n kerel waar er in elk dorp of elke stad wel een exemplaar van rondliep: levenslustig, ondernemend, nooit onder één hoedje te vangen. Maar door ruzies in zijn eigen partij en gekibbel met andere partijen stapte Zwart Hart ontgoocheld uit de politiek. Hij werd dan, een beetje als troost, als stadsdetective aangesteld, want Maranga had ondertussen ook een veiligheidsplan. Daar had de handige Zwart Hart ooit zelf voor gezorgd, toen hij dus nog wat in de pap te brokken had. Maar eigenlijk wou hij heel graag voor de schrijvende pers werken. Zwart Hart was nogal vlot met de pen en de tong. Tja, wat kon die kerel niét? En als '*stadsarend*', zoals de Marangezen hem al vlug noemden, was hij natuurlijk van heel veel op de hoogte. Zo kwam het dat op donderdag 28 februari om 10:30 Zwart Hart handenwrijvend de warmte van café De Noorman binnenstapte. Zijn ogen zwiëpten even als een vuurtorenlicht door de ruimte. Dan zag hij de drievuldigheid van AHA! aan een van de verste tafeltjes zitten: Eliott de raaf, hoofdredacteur Oude Engel met zijn glimmende schedel en redactrice Witte Merel met haar helblonde waterval van krullen. Mick de fotograaf was er blijkbaar nog niet. Zwart Hart schraapte zijn keel en wuifde even.

'Aha!' gebaarde Oude Engel. Hij schoof zijn lege kommetje verder van zich af en wreef voor de zoveelste keer zijn mond schoon.

Om 5 voor 12 kwam persfotograaf Mick Mauser binnen. Hij drukte zijn lippen tegen die van Witte Merel, gaf Oude Engel en Zwart Hart een hand, aaide Elliott over de kop en ging mee aan de ronde tafel zitten.

'Kopje! Kopje!'

'Kop dicht,' suste Oude Engel, en hij wreef weer even over zijn eigen schedel.

'Was het saai?' informeerde hij dan. Mick Mauser knikte en gaf zijn brillen-glazen een vlugge boenbeurt met zijn pull.

'Je vraagt je af waarom sommigen in hemelsnaam nog persconferenties geven,' antwoordde hij. 'Alles wat ze zeggen, staat zwart-op-wit in de persmap te lezen. De burgemeester las alles gewoon af. Boeiend, zeg!'

Hij keek naar Zwart Hart en vervolgde: 'Welkom bij AHA! Dat is pas pers! Haha!'

'Dank je,' deed die verrast.

'Hij komt er toch bij, hé ?' vroeg Mick, zich tot de anderen wendend.

'Dat beslisten we eigenlijk vorige week al,' glimlachte Oude Engel. 'Inderdaad. En nu is Zwart Hart ons *groentje*, hé!'

'Aààhh!' kreunde Zwart Hart gemaakt.

'En blijf je ook *stadsarend*?' vroeg Mick.

Zwart Hart knikte: '*Stadsarend*, ja, en vanaf vandaag dus ook journalist. Ik heb er alles voor over om van AHA! een goedlopend, succesvol blad te maken. Het is ook een gedroomde kans voor mij: ik loop al geruime tijd rond in de stad met ogen op mijn rug, en ik ben er nog voor betaald ook. Met andere woorden: voor AHA! kan ik zowat de goede bron zijn van waaruit alles wordt vernomen.'

De andere redactieleden knikten ernstig.

'En mag dat wel van het stadsbestuur?'

'Geen probleem, we hebben er over gepraat. Elke donderdag krijg ik vrij.'

'Nou,' zei Oude Engel, 'dat is dan rond. Het kan wel vaker gebeuren, Hart, dat we je op pad sturen om reclame en advertenties te verzamelen. Dat is nu eenmaal noodzakelijk. Als we dat niet in de gaten houden, *kunnen we het wel schudden*. Beschouw het maar als je proefperiode. Als stadsdetective ken je ook wel alle handelaars, nietwaar? En daarna kun je schrijven wat je wil voor AHA!'

'O, dat is geen probleem,' verklaarde Zwart Hart plechtig. 'Ik wil zelfs de kust afschuimen op zoek naar megareclame voor afgeprijsde behaatjes of voor een te gekke zonnebrandcrème-actie. En mag ik jullie nu een goed glas aanbieden op mijn aanwerving? Ik heb er altijd van gedroomd om in mijn vrije tijd voor een krant of een magazine te werken. Een oude porto bijvoorbeeld? En wat drinkt de raaf? Of is die al *boven zijn theewater?*'

'Kaasje! Kaasje!' riep Eliott kwiek. 'Twee! Twee!'

'Sstt!' deed Oude Engel. 'Ja, porto fietst er nu wel in. Het is bijna middag: het aperitiefuur. Maar Eliott drinkt niet. Alleen hemelwater, hihi. Hij zou te veel van zijn pluimen verliezen onderweg.'

'Say cheese, Eliott!' grinnikte Mick Mauser. Hij wuifde even naar baas Otto, vooraleer Zwart Hart hetzelfde kon doen.

'Journalisten *laten* alles *aanrukken*,' glimlachte hij. 'En daar zijn ze erg snel in. Dat zul je wel nog leren, Hart.'

Groentje Zwart Hart knikte begrijpend.

'Maar de rekening is natuurlijk voor jou. Ook dat moet je leren.' 'Hihi.'

'En elke donderdag hebben we hier in De Noorman een tweetal uur een zittend beroep, als je begrijpt wat ik bedoel, haha.' 'Haha!' deed Zwart Hart. 'Die zit. Zoiets had Witte Merel kunnen schrijven, in haar wekelijkse artikel in AHA! Ik lees dat elke week, jaren al. Dat is verdorie schitterend journalistiek werk! Die was vroeger waarschijnlijk een kei in het schrijven van opstellen.'

'Ja, en vroeger zong ze ook als een lijster. Herinner je je nog de groep ACE? Daar zong ze de hoogste noten. En de ruigste. En tussen de regels van haar teksten staat altijd het belangrijkste,' vervolgde Mick Mauser.

'Het is net zoals bij een foto: er lijkt altijd wel iets belangrijks te gebeuren

buiten het beeld. Er is op elke foto altijd wel iemand die net op dat ogenblik even met de ogen knippert of opzij kijkt. Soms tot ergernis van de fotograaf.'

'Aha!' kraste Eliott. 'Aha!'

'Niet te moeilijk doen, hé Mick!' lachte Merel. Cafébaas Otto bracht de porto's en begaf zich daarna naar het tafeltje van de vrouw die elke voor-middag twee whisky's dronk.

'En, Emilie? Alles kits vandaag?'

Emilie keek Otto met een krijtwit gezicht aan. Hier was duidelijk iets aan de hand. Otto plantte zijn handen op het tafeltje en boog zich wat voor-over.

'Eh? Emilie? Alles in orde?'

Zes of zeven kruisjes konden je leven veranderen. En wie droomde daar niet van? Iedereen: baron, slager, muzikant, onderwijzeres of gepensio-neerd zeerover. Het lot had vandaag toegeslagen. Maar het was een gunstige lot. Met ogen groot van *verbijstering* staarde Emilie beurtelings naar Otto, naar de krant en naar haar lottobiljet. En dan weer ... Otto fronste vragend zijn wenkbrauwen en graaide dan in het stapeltje formulieren.

'Nee, hier,' wees Emilie bevend. Een velletje lag apart. Otto greep naar zijn bungelende leesbril en zette die op.

'3 - 7 - 21 - 28 - 39 - 42 - (5)', las hij. 'Ja, en?'

Emilie wees nu naar de krant.

'Onderaan links.'

Otto boog zich voorover en tuurde op zijn beurt naar het linkerhoekje in de krant en dan naar het lottovelletje.

'Wel *grote gribus!*' mompelde hij dan. 'Grote, grote gribus!!'

Met een gezicht bol van verbazing wendde hij zich tot zijn andere donderdagkanten in De Noorman.

'Wel heb je van je ...!'

Emilie trok hem aan de mouw: 'Hé, zeg, Otto: 't is toch ... 't is toch zo, hé? Klopt het? Hé?'

'Maar ja!' riep Otto halfluid uit. 'Maar ja! Of ... wacht, opgepast: dit gaat toch over de cijfers van gisteravond, hé? En dat is hier toch wel degelijk de krant van vandaag?! De Marangitis van 28 februari, hé?'

Emilie knikte stom. En plotseling werd het haar te veel; ze barstte in snikken uit.

'Och here god toch!!'

Iedereen in café De Noorman keek nu nieuwsgierig naar de huilende vrouw met het lege glas voor zich. Otto zelf staarde als *van de hand Gods geslagen* naar haar, naar de anderen, weer naar haar, naar de Marangitis, weer naar ... Hij opende zijn mond, sloot die weer, hapte dan naar meer lucht en zei toen: 'Een dubbele whisky, Emilie? Voor eh ... voor de zenuwen?'

'Een rondje,' snikte de oude vrouw totaal overstuur. 'Geef maar een rondje! En ... enne ... meer dan één!'

'Eh ... een drankprobleem met het oude dametje?' opperde Zwart Hart nieuwsgierig, toen Otto de tafel van de AHA!-redactie passeerde.

'Eh ...' deed Otto, 'eh ... een rondje.' Zijn hart bonkte als een drumstel en zijn hoofd was zo rood als een biet. 'Emilie daar aan het venster heeft potjandorie ... '

'O!!' wees Witte Merel plotseling. Ze sloeg een hand voor haar mond.

'Vlug!!'

De oude vrouw die elke voormiddag twee whisky's dronk, zakte nu met uitpuilende ogen opzij. Met een doffe klap bonkte haar hoofd op de houten zitbank. Een toevallige voorbijgangster keek even verbaasd opzij en vervolgde dan haar weg. De jongeman en de redacteurs van AHA! sprongen ijlings op en snelden ter hulp. Geschraap van stoelpoten over de vloer. Elliott de raaf klapwiekte verschrikt op en ging verontwaardigd op de schenktroeg postvatten. Van daaruit hield hij met argwanende kraalogen alles scherp in de gaten. Alleen patron Otto bleef als aan de grond genageld staan.

'Ze is ... ze is echt dood,' constateerde de jongeman *vertwijfeld*. 'Vlug: bel eh ... bel ... ' Hij was als eerste bij het tafeltje aan het venster. Witte Merel hurkte ook bij Emilie neer en knikte na enkele seconden bevestigend.

'Vooruit, Otto ... bel ... Het ging zo vreselijk vlug!'

'Was er iets met haar aan de hand misschien?' vroeg Oude Engel, zich tot Otto wendend. 'Ik merkte ... '

'Eh ... ik snap het niet,' antwoordde Otto schouderophalend. Hij naderde het tafeltje nu ook, bibberend op zijn benen. 'Ze ... ze voelde zich plotseling onwel. Emilie, heet ze. Heette ze. Ik wou haar helpen, maar ze vroeg nog een whisky. En toen begon ze plotseling te huilen.'

'Je bent er van geschrokken, hé?'

'Dat mag je verdorie wel zeggen,' knikte Otto met een bloedrood hoofd.

'Dat heb ik hier nog nooit meegemaakt. Eh ... ik bel onmiddellijk de dienst Spoedgevallen. Iedereen nog wat te drinken ondertussen? Sorry voor de ongepaste vraag.'

Ze knikten. Otto graaide de krant en de lottoformulieren bijeen en haastte zich naar de telefoon. Hij zat met een probleem. De grote zwarte vogel op de toog volgde hem als een sfinx met zijn ogen. Op de houten bank aan het venster lag het opzij gezakte levenloze lichaam van de *onfortuinlijke* winnares.

In het rustige café De Noorman op het Minneplein waar altijd duiven en soms eens enkele meeuwen zwierden, klapte de jonge reclameschrijver zuchtend zijn laptop open. Hij roerde even in zijn koffie verkeerd en staarde dan naar de pictogrammen op het scherm. Even ook loerde hij naar de grote zwarte vogel op de schouder van de man.

'Haasje-repje!' riep die plotseling.

Potverdorie, dat beest kon spreken! Die moesten ze in een reclamespot gebruiken! De man mompelde iets terug en de vogel zweeg. Ze kregen soep en kaas. Witte Merel, de bekende ex-zangeres van ACE, kwam binnen. Ze ging aan het tafeltje van de man zitten, die hoofdredacteur van AHA! Ach ja, natuurlijk: ze schreef elke week een artikel voor dat magazine. Zou hij

ook wel willen. De copywriter concentreerde zich weer op zijn scherm. Hij probeerde enkele pakkende slogans uit te vinden voor een firma die in aluminium deed. Verdorie, dat was pas saai! Het was een moeilijke opdracht. Het vlotte niet. Zelfs waspoeder was interessanter. Er zat verdorie meer beweging in zijn kopje koffie dan op zijn scherm. Pff ... Om zijn ogen wat rust te gunnen, gluurde hij daarna naar de vrouw aan het venster. Die had hij hier vroeger ook al eens gezien, net als die kale man met die vreemde vogel trouwens. Ze was druk in de weer met een stapeltje lottobiljetten en een onwillige krant die niet graag doorbladerd werd. Even later kwam die stadsdetective binnen, de 'arend' Zwart Hart, ex-politicus ook. Hij begroette enthousiast het AHA!-tweetal en voegde zich bij hen. Verdorie, wat wou de jongeman daar nu graag bij zijn! Konden ze hem niet gebruiken in de redactie? Hij en zijn frisse pen, nou: laptop? Met gefronste wenkbrauwen gebaarde hij om nog een *koffie verkeerd* en staaarde dan andermaal naar zijn scherm. Ingespannen knutselde hij verder aan een saaie tekst over aluminium. Zou het deze keer lukken? Rond kwart voor twaalf wenkte hij om een sherry. Mama zou wel even wachten met het middageten, of het even in de microgolfoven opwarmen. Toen kwam de persfotograaf van AHA! binnen; het werd nog een gezellige boel daar aan die ronde tafel. De fotograaf bracht leven in de brouwerij.

En toen gebeurde iets vreemds. Een doffe klap ... De copywriter was er als eerste bij, want hij had de jongste benen.

Emilie was echt wel dood. De dood kwam dus niet alleen als een dief in de nacht, maar ook overdag, zelfs op café. Helblauw zwieplicht kleurde de ramen van De Noorman: politie en MUG. Buiten troepten de eerste ramp-nieuwsgierigen samen. Terwijl Eliott de raaf nog altijd onverstoortbaar als een sfinx toekeek, werden vragen gesteld aan de donderdagklanten. Het scherm van de laptop floepte op beveiliging. Otto droeg met bevende handen drankjes rond.

'Dat zou pas *spectaculaire* kopij zijn voor AHA!', mompelde Oude Engel.

'En dat vlak voor onze neus!'

'Maar AHA! is geen sensatieblad, jammer, voor een keer', zei Witte Merel. Mick Mauser daarentegen wond zich stevig op omdat hij geen foto's mocht nemen. Als persfotograaf zat hij natuurlijk maar al te graag met zijn neus vlak op het ovenwarme nieuws. Witte Merel suste haar kerel.

'Je moet toch geen doden vereeuwigen, hé Mick', merkte ze op. 'Dat kun je niet maken'.

'Een fotograaf moet toch ook zijn werk doen!' gromde hij. Maar uiteindelijk moest hij zelfs even glimlachen om de opmerking van Merel. De jonge copywriter kon maar dezelfde antwoorden geven als de anderen: ja, twee whisky's, een krant, de plotse tranen. Meer wist hij niet te vertellen.

'Misschien had ze wel iets ontzettends in die krant gelezen, iets wat haar plotseling geweldig deed schrikken?'

'Ja, zou best kunnen, misschien wel'.

'Een ongeval? Een doodsbericht?'

'Jammer voor haar: straks staat ze zelf in de krant'.

De bewuste krant werd erbij gehaald en grondig doorbladerd. Ze werden er niet wijzer door: de Maringitis stond zoals elke krant elke dag bol van de verkeersellende, burengekrakeel, milieuproblemen en ... Ja, wat zochten ze eigenlijk? Dat was natuurlijk onbegonnen werk. Niemand kende de vrouw ook echt goed. Alleen haar naam: Emilie.

'En kwam ze hier veel?'

'Bah ja, tamelijk veel.'

'Ja, en dan?'

'Ongeveer elke voormiddag, denk ik.'

'Ja? Jij dus ook?'

'Hé?'

'Ha ja, hoe zou je anders ... '

De patron van De Noorman zweette ondertussen water en bloed.

'Zeg, je ziet er echt niet goed uit, Otto. Zet ik de deuren wat open? Ga daar maar even zitten'.

Otto knikte stom en zonk op een bank neer. Ambulancedeuren klaptten open en dicht.

'Hm. Zou ze te veel gedronken hebben?'

'Tja ... '

Op het trottoir deed zich nu een heuse samensholing voor.

'En ze *maakte* ook plotseling zo veel *misbaar*, en toen begon ze hardop te huilen, en vlak daarna ... '

Otto vreesde dat zijn hart het ook zou begeven. Hij was niet van de jongste meer. Pas nu ook beseftte hij dat hij zijn leesbrilletje nog op had. Vlug rukte hij het van zijn neus en liet het ter hoogte van zijn snelpomp hart aan het kettinkje bungelen. Het schemerde hem voor de ogen.

'Gaat het wel, Otto?' informeerde Zwart Hart. 'Het is me wat, hé?' Hij kapte een whisky in één keer achterover.

'Pff ... '

Toen het waas weer van voor zijn ogen verdween, hield Otto die krant angstvallig in de gaten. De Maringitis lag nu open gespreid op de ronde tafel midden in het café. Ginds naast de telefoon lagen de lottobiljetten, met boven op het stapeltje het bewuste velletje. Maar niemand schonk daar enige aandacht aan. Had nu echt niemand ... ? Het duizelde hem weer. Er was druk heen- en weergeloop van politie en witjassen. Met loeiende sirene vertrok de ambulance. Het samengetroefte volk droop af, nadat ook de politiewagen eindelijk verdwenen was. Het werd weer rustiger aan het Minneplein.

En toen ... toen vloog die dekselse raaf plotseling op. Niemand had er nog enige aandacht aan geschonken.

'Haasje-repje!'

Iedereen schrok zich een bult. De inktzwarte vogel scheerde even rakelings boven de onthutste koppen, zette dan weer koers naar de toog, griste bij de telefoon het bovenste lottovelletje in zijn bek mee en verdween door de openstaande voordeur in de blauwe lucht boven Maranga. Iedereen keek elkaar verbaasd aan. Alles was in een mum van tijd gebeurd. De duiven boven het Minneplein vluchtten pijlsnel naar veiliger oorden. Ook zij schrokken zich een hoedje toen ze die vreemde vogel zo

plotseling op hun *territorium* zagen opdoemen en klapwiekend weer verdwijnen.

(Oude Engel) 'Eliott! Wat ... Getverderrie! Hier! Kom terug! Eliott!'

(Witte Merel) 'Wat krijgt die nu plotseling?!'

(Oude Engel) 'ELIOTT! ELIOTT!'

(Zwart Hart) 'Maar ... wat bezielde dat beest toch plotseling? Straks wordt iemand nog getroffen door een verdwaalde vogel, hahaha!'

(Mick Mauser) 'Zeg, ze gaan zich een ongeluk schrikken hier in de stad als die grote zwarte spookvogel ...'

(Oude Engel) '... ja, maar sommigen kennen Eliott nog van de AHA!, hé!'

(Jongeman) 'Heb je dat gezien? Die vogel heeft verdorie het lottobiljet van die eh ... van die dode vrouw meegenomen!'

(Otto) 'Eksters staan bekend als dieven. Ze pikken alles wat niet te heet of te zwaar is. Ik bedoel: alles wat glinstert en blinkt. Weet je dat mijn jongste broer toen hij nog heel klein was eens werd aangevallen door zo'n beest? Het was in de tuin bij ons thuis, tussen de rabarberstruiken. Zijn oogjes schitterden zo fel dat plotseling ...'

(Oude Engel) 'Zeg, minuutje, hé. Eliott is een raaf. En welke vogel steelt er nu eh ... papier?'

(Otto) 'Wel: de jouwe. Jouw eh ... jouw huisdier, hé! Kun je niet zoals anderen doen en gewoon duiven of vinken houden? Je bent zelf een vreemde vogel hé, Oude Engel!'

(Oude Engel) 'Zeg maar Engel.'

(Otto) 'Engel, dan.'

(Oude Engel) 'Getverderrie, dat is nu echt de eerste keer dat hij zomaar zonder boe of ba verdwijnt. Dat heb ik nog nooit meegemaakt. Zie je hem nergens? Keert hij nog niet terug? Hé?'

(Zwart Hart) 'Nee. Hij is misschien Emilie achternagevlogen.'

(Oude Engel) 'Zèg ... !'

(Zwart Hart) 'Grapje, sorry!'

(Witte Merel) 'Tijdens al dat tumult heeft Eliott de hele tijd op de toog gezeten. Misschien was hij wel plotseling geschrokken van de sirenes van de ambulance en de politie. Je zou voor minder.'

(Mick Mauser) 'Maar nee! Eliott vloog op toen die vrouw opzij viel! Niét toen ze hier ...'

(Jongeman) 'Maar waarom moest die vrouw zo plotseling huilen? Ze leek helemaal van slag. En nu ... Mijn moeder zal vreemd opkijken als ik het haar vertel! O, het wordt al laat. Ik moet ...'

(Mick Mauser) (mompelend) 'Het belangrijkste gebeurde misschien weer nàast de foto, zoals gewoonlijk ... Had ik maar ...'

(Otto) 'Eh ... Ze had er weer één te veel op, denk ik. Ze zag nogal rood in haar gezicht. Of nee, nee: wit. Heb je haar gezicht gezien toen ... Tja, eigenlijk zou ik jullie iets ...'

(Witte Merel) 'Nou, de vogel is gevlogen. Wat een voormiddag, hé? Wat een redactievergadering! Van *het neusje van de zalm* gesproken. *Heet van de naald!* Nu vind ik het wel heel even jammer dat AHA! geen sensatiekrant is.'

(Zwart Hart) 'Ja, en dat voor mijn eerste keer! Ik kom één keer naar jullie vergadering en er valt al een dode, welwel. Dat heb ik zelfs als stadsdetective nog niet meegemaakt. Zeg: zouden we de stad niet even ingaan om dat lottodinges te zoeken? Jouw raaf kan toch wat lezen en rekenen hé, Engel? Denk je ... En misschien zien we ook Eliott weer.'

(Oude Engel) 'Ja, Eliott kan tot twintig tellen. Hij is slimmer dan een paard. Potverdorie ...'

(Zwart Hart) 'Zie je wel. Volgens mij heeft jouw vogel iets ontdekt.'

(Otto) (zenuwachtig) 'Eh ... mensen ... mensen ... kom eens allemaal wat dichterbij. Ik eh ... Ik heb jullie eigenlijk nog iets te vertellen. Nu de politie weer weg is ... Eh ... Luister: er is geen tijd te verliezen.'

Nieuwsgierig gingen ze aan de ronde tafel zitten. Het leek wel een samenzwering. Met grote ogen en gloeiende oren luisterde iedereen naar het vreemde verhaal van patron Otto van café De Noorman. Af en toe gluurden ze naar de lege zitbank aan het venster. Nu werd het hen duidelijk

hoe het kwam dat hij er zo bleekjes uitzag het laatste kwartier. Vijf minuten later haastten Oude Engel, Witte Merel, Zwart Hart, Mick Mauser, Otto en de jonge reclameschrijver zich het café uit. Ze verspreidden zich over de straten en pleinen van Maranga. De kou rook naar grijs, maar de lucht zat blauw als wintermelk.

Eliott de raaf wiekte boven Maranga met de papieren schat in zijn bek. Boven de winkel van *kaasmeester J. Vos* in de Moeskopperijstraat liet hij het velletje los, want iets waar geen enkele raaf bestand tegen is, trok zijn aandacht. Het lottobiljet zeilde gek fladderend naar beneden, overgeleverd aan de luchtstromen en de zwaartekracht. Eliott scheerde het in duikvlucht voorbij, aangetrokken door iets onweerstaanbaars, voor een raaf veel interessanter dan duizenden euro's.

Stinkkaas ??

Ho maar! Ho maar! Niet te vlug! Voor de fijnproevers onder de mensen en onder onze gevederde vrienden de raven bestond dat woord niet. Het water kwam Eliott in de bek toen hij lucht kreeg van allerlei heerlijke hapjes, goudgele plakjes, melkwitte partjes, boterzachte bolletjes en tongstrelende stukjes. Als een *kamikaze* zette hij koers naar kaasmeester Vos, waar hij pardoes postvatte op de trottoirband. De mensen stoven geschrokken uiteen. Zo'n grote zwarte vogel hadden de meesten nog nooit gezien. Toch alleszins niet hier. Het winnende lottovelletje dwarrelde iets later en iets verder in een immer groen perkje neer.

'Ik ...'

'En doe maar veel groeten aan Fiene! Pff ...'

'Jaloerse trut.'

'Wat je zegt, ben je zelf!'

'Zeg, nu is 't genoeg, hé!!'

De zoon van kaasmeester Vos maakte het af met zijn lief. Of was het omgekeerd? Dat gebeurde in het perkje niet ver van de ouderlijke woning. Het

was voor veel jongelui uit Maranga dé plek om op de banken of tussen de struiken wat te liefkozen of te konkelfoezen. Gwenny fietste kwaad en huilend weg. Arne Vos stond op van de bank en ademde diep in. Ietwat beduusd keek hij zijn meisje na. Nou: zijn ex-meisje. En dat voor een paar gedichtjes! Toen viel zijn blik plotseling op een neerdwarrelend vodge papier. Verbaasd raapte hij het velletje van de grond op en *monsterde* het. Het was een lottobiljet.

'Tiens,' mompelde hij. 'Tiens tiens.' Er waren viermaal zes kruisjes ingevuld. En met open mond tuurde hij daarna naar omhoog. Hoe kwam dat dingetje zomaar uit de lucht neer te dwarrelen, als een herfstblad? En was het een winnend biljet? Wie gooide dat zomaar weg? Arne fronste zijn wenkbrauwen en vergat even zijn *liefdesperikelen*. Een vliegtuig? Een luchtballon? Er was niets te zien in de blauwe februarilucht. Wind? Er was geen zuchtje; het was bladstil. En in de onmiddellijke omgeving van het altijdgroene perkje midden in de stad bevonden zich ook geen appartementsgebouwen. Van daaruit kon het papiertje dus evenmin eh ... nou: vertrokken zijn, door een openstaand raam bijvoorbeeld.

Ondertussen bleef Eliott de raaf maar een minuut of twee op de trottoirband voor kaaswinkel Vos zitten. Verlangend loerde hij naar binnen, met blinkende kraalogen, naar al het lekkers dat in de glazen kasten en op de rekken bij kaasmeester Vos lag uitgesteld. Maar al vlug naderden flink wat voorbijgangers de vreemde zwarte vogel.

'Kijk: een spook!'

'Kss! Kss!'

'Wat doet dié hier?!'

'Is hij gewond?'

'Misschien kan hij niet meer vliegen.'

'Zo'n grote kraai heb ik van mijn hele leven nog nooit gezien!' 'Amai, kijk mama: een pechvogel!'

Eliott kreeg het benauwd onder al die aandacht.

'Haasje-repje!' riep hij plotseling. 'Haasje-repje!'

De omstanders deinsden *verbouwereerd* terug. Hij spreidde zijn vleugels ... klapwiekte enkele keren ... en steeg op ...

'O!'

'Heb je dat gehoord?! Die vogel kan spreken!!'

'We moeten de Zoo in Antwerpen bellen!'

'Ja, of het Zwin in Knokke!'

Iemand opperde: 'Maar is dat die vogel niet uit dat magazine? Eh ...

AHA!?'

'Tja, dat kan best.'

'Jaja, zeker weten: die vogel heeft nog met zijn foto in de AHA! gestaan!'

De nieuwsgierigen bleven nog een tijdlang naar de winterse lucht turen, maar de vreemde zwarte vogel werd al vlug een stip in de verte, tot hij helemaal onzichtbaar was geworden. Kaasmeester Vos kwam nu ook poolshoogte nemen, nieuwsgierig naar al dat tumult voor zijn winkel.

'Tja,' zei hij, toen iemand hem de vreemde bezoeker beschreef. 'Tja, waar heb ik dat nog gehoord? Het komt me, raar maar waar, bekend voor.'

Toen kwam zoon Arne Vos eraan.

'Pa! Kijk!' Hij zwaaide met het lottobiljet. 'Dat kwam zomaar uit de lucht te vallen! Vlak voor mijn ogen!'

'Eh?' De kaasmeester monsterde op zijn beurt het papiertje. 'Hm ... viermaal zes. Uit de lucht, zeg je?'

Arne knikte. Zijn pa bestudeerde het ding nog eens.

'Jij komt ook vaak uit de lucht vallen, hé Arne,' zei hij dan. De omstanders glimlachten. 'Waar zat je nu weer? Er is werk aan de winkel, jongen!' En hij maakte een propje van het lottobiljet en mikte het in de riolering. Arne haalde zijn schouders op en ging naar binnen. Nog één keer keek hij achterom, naar de lucht, maar daar was alles rustig blauw.

In Maranga zag je diezelfde dag, en twee, drie dagen daarna ook nog, een cafébaas, een hoofdredacteur, een fotograaf, twee redactieleden en een reclamejongen op een vreemde manier door de stad dwalen, ietwat voorovergebogen, speurend naar de grond, soms ook het hoofd geheven,

onderzoekend kijkend in bomen en struiken, en naar de lucht. Maar niemand van het complot vond het *felbegeerde* velletje met de viermaal zes kruisjes op, zelfs niet de *stadsarend* Zwart Hart.

Op de dag van de begrafenis van de oude Emilie dronken ze een troostglas in café De Noorman, na de teraardebestelling van het dametje dat elke voormiddag twee whisky's dronk en dat eigenlijk 480 000 euro met de nationale lotto had gewonnen. Toen Otto dat bedrag in de krant had gezien, en terugdacht de rij getallen op haar biljet en in die krant, bestierf hij het zelf bijna.

Van Eliott hoorde niemand nog. Die bleef spoorloos. Was hij boos op de mensen? Vond hij elf jaar op dezelfde schouder voldoende? Wou hij beletten dat het geld zijn baas niet gelukkig zou maken? Of ... had iemand de vreemde vogel toch nog ergens gezien, misschien? Of zag de jonge reclameschrijver een spook (... verblind door te vaak naar het scherm van zijn laptop te staren ...) toen hij op een winderige namiddag bij mama thuis door het raam naar niks zat te kijken? In de verte stond een prachtige rij populieren, kaal geblazen door de wind, als een slagorde *gigantische* kaarsen. Eén populier boog zich even opzij uit de rij, omdat er een grote zwarte vogel pardoes op zijn kap landde. De top van de boom zwiepte wat heen en weer onder het gewicht van het dier. Twee, drie minuten lang bleef hij er zitten, zachtjes heen en weer schommelend.

'Eliott?' fluisterde de jongeman. Hij geloofde zijn eigen ogen niet. Even keek hij weg van het tafereel, om te zien of hij niet droomde. En dan weer ... de vogel was foetsie.

Diezelfde dag pletste ergens anders in Maranga een vogelkwak uit de lucht neer ... pardoes op het hoofd van de stenen dichter Guido Gezelle op het gazon naast de Onze-Lieve-Vrouwekerk. Maar niemand schonk aandacht aan de smurrie op het standbeeld; het gebeurde wel vaker dat duiven hun overvloedige vrachtje vanuit de lucht neer lieten vallen ... waar het ook maar vallen kon. Of ... was het geen duif geweest? Ach, je zult maar een beroemd standbeeld zijn!

Ook in de omgeving van de Duivelsmolen werd een tijdlang een opvallend grote zwarte vogel gesignaleerd. Late voorbijgangers beweerden bij hoog en bij laag dat die 's avonds immer dezelfde getallen zat op te dreunen, nou: op te krassen, eigenlijk, alsmar opnieuw. Maar dat zal wel een verhaal zijn van uit de tijd dat de dieren nog spreken konden ...

Hoofdredacteur Oude Engel kreeg een *tic*: wekenlang nog gluurde hij om de haverklap naar zijn linkerschouder, tot hij er voortdurend de kramp in zijn nek van kreeg. Hij smeerde er wel tien potjes balsem op. Maar de vogel was gevlogen. Ook Arne Vos liep nog dagenlang met zijn hoofd in de wolken. Gwenny dacht dat het omwille van haar was. Maar de liefde was toch over. Die week was er ook geen hoofdwinnar opgedoken in de nationale lotto. Natuurlijk niet. En in De Noorman spoelde tapheer Otto weer zijn glazen, tokkelde de reclamejongen weer op zijn laptop, kwam fotograaf Mick Mauser weer elke week ietwat later op de rondetafelvergadering van AHA!, duwden elke donderdag de redacteurs Witte Merel en Zwart Hart klokslag 10:00 de deur open, en zat hoofdredacteur Oude Engel trouw achter zijn bord erwtensoep te wachten op ze. Twee jaar lang nog vulden Otto en zijn donderdagklanten elke week een gezamenlijk lottobiljet in, in het diepste geheim. Ze bleken echter geen geluksvogels te zijn; het was telkens weer zuchten geblazen. En aan het venster ontbrak Emilie. En op de linkerschouder van Oude Engel zat Eliott, de inktzwarte slimme raaf, niet meer. Misschien was hij inderdaad Emilie achternagevlogen, als een ... zwarte engel.

PS Dit verhaal is nooit verschenen in AHA!, het magazine voor Maranga en omstreken. Dat spreekt wel een beetje voor zich, nietwaar. Het ware nochtans een fraai verhaal geweest. Om je duimen en vingers bij af te likken. Maar niemand zou het geloofd hebben. En toch: soms wordt een fabel pure werkelijkheid ...